ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **T. V. T.,** zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, čj. CPR-13984-2/ČJ-2018-930310-V244, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 7. 2018, čj. 17 A 72/2018-33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 4. 2018, čj. KRPP-7592-25/ČJ-2018-030022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Správní řízení bylo nejprve vedeno jako řízení o správním vyhoštění, avšak v jeho průběhu bylo zjištěno, že vydáním rozhodnutí o správním

vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho dcery. Proto správní orgán I. stupně postupoval dle § 50 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a vedl řízení o povinnosti opustit území.

[2] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalované. Namítal nesprávnost, nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů nedostatečně zkoumaly přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života a postupovaly nepřiměřeně tvrdě. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 3. 2017,
čj. 7 Azs 24/2017-29) je třeba posuzovat přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců také v případě rozhodnutí o ukončení pobytu cizinců. Jelikož se přiměřeností zabývaly správní orgány pouze rámcově, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. Žalobce argumentoval svým blízkým vztahem s dcerou T., která je občankou ČR a při studiu je na žalobci závislá. Důkazní návrh jejím výslechem nebyl bez odůvodnění akceptován. Žalobce má na území ČR rovněž manželku s povoleným trvalým pobytem. Sám měl navíc povolen pobyt po dobu téměř 30 let, kdy zde podnikal a pracoval. S ohledem na tyto skutečnosti u něj měl převážit zájem na ochraně rodinného života.

[3] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví specifikovaným rozsudkem. Poukázal především na poslední větu § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle níž přiměřenost dopadů rozhodnutí správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to zákon stanoví. Jelikož taková povinnost není v případě rozhodování o povinnosti opustit území ČR stanovena, jsou veškeré žalobcovy námitky v tomto směru irelevantní. Soud může zkoumat pouze podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území a dále to, zda postup správních orgánů nevykazoval vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Soud vyšel z toho, že žalobci bylo pravomocně zrušeno povolení k pobytu a pochybností neměl ani stran závěru, že žalobci nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak bylo v souladu se zákonem. Žalovaná navíc nad rámec svých povinností na námitky týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí reagovala.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a vady řízení. Neztotožnil se především se závěrem krajského soudu, podle něhož se správní orgány nemohly zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Krajský soud se totiž nevypořádal s argumentací Nejvyššího správního soudu ve shora zmiňovaném rozsudku sp. zn. 7 Azs 24/2017, která má relevanci i ve vztahu k této věci. I v případě rozhodnutí o ukončení pobytu podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je potřeba posuzovat přiměřenost dle § 174a téhož zákona. Ačkoliv byl citovaný rozsudek vydán ještě před novelizací, kterou byla přijata úprava obsažená v § 174a odst. 3 větě poslední, je aplikace tohoto ustanovení ve spojení s § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců v rozporu s právem EU, což je přesvědčivě odůvodněno ve výše odkazovaném rozsudku (v bodě 24). Soud se tak měl minimálně vypořádat s úpravou obsaženou v právu EU.

[5] Žalovaná ve vyjádření navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Odkázala na shromážděný spisový materiál a uvedla, že postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí právního řádu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ta má spočívat v tom, že se krajský soud nedostatečně zabýval otázkou povinnosti zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců také v případě rozhodování o povinnosti opustit území ČR. Teprve, dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími námitkami (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2003, čj. 5 A 156/2002-25, č. 81/2004 Sb. NSS).

[9] Nejvyšší správní soud stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu v návaznosti na výše citovanou judikaturu v dané věci neshledal. V tomto ohledu především nelze přehlédnout, že krajský soud na související námitky stěžovatele reagoval, a to konkrétně na str. 4 a 5 napadeného rozsudku, kde především poukázal na to, že § 174a zákona o pobytu cizinců byl „*zásadním způsobem novelizován zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017*“, kdy do něj byla vtělena věta: „*Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“ S odkazem na to krajský soud námitky, které se dotýkaly přiměřenosti, označil za irelevantní, přičemž správní orgány nebyly podle něj povinny přiměřenost rozhodnutí zkoumat. Jak dodal, i přesto se však přiměřeností nad rámec svých povinností zabývaly. Jejich úvaha měla podle krajského soudu oporu ve spise a v dostatečně rozvitém právním hodnocení předmětných otázek. Lze tedy uzavřít, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů považoval krajský soud žalobní námitky týkající se

přiměřenosti dopadů rozhodnutí za liché a konkrétně uvedl, v čem jejich nesprávnost podle něj spočívá. Požadavek na přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nelze formalisticky vnímat jako jeho povinnost reagovat na každý dílčí argument uplatněný žalobcem (zde stěžovatelem). I vzhledem k podobě dalších kasačních námitek nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, že stěžovatel závěry krajského soudu týkající se posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí pochopil a dále s nimi polemizoval.

[10] V návaznosti na výše uvedené je nicméně třeba zdůraznit, že ač se krajský soud určitou žalobní námitkou řádně zabývá a uvede důvody, pro které ji neshledal důvodnou, nemusí to samozřejmě nutně znamenat, že závěry, ke kterým dospěl, představují zákonné a správné posouzení sporné právní otázky případně že vycházejí z řádně zjištěného stavu věci. Ostatně právě toho se v dané věci právě týkají i další kasační námitky stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud se otázkou povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již zabýval, byť se tak stalo před přijetím novely, na kterou krajský soud odkazuje. Ve shora již zmiňovaném rozsudku sp. zn. 7 Azs 24/2017 k tomu Nejvyšší správní soud výslovně uvedl:

> „[*23] S názorem stěžovatelky, že při vydání rozhodnutí podle citovaného ustanovení není možné provádět posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť jej pokládá za rozporný jednak s právem EU, jednak se smyslem posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného.*
>
> *[24] Co se týče nesouladnosti s právem EU, Nejvyšší správní soud plně souhlasí s názorem městského soudu, který připomněl, že § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti.*
>
> *[25] Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení 'přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona' do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.*
>
> *[26] V případě žalobkyně nelze spatřovat pochybení v tom, že krajské ředitelství poté, co zahájilo řízení o jejím vyhoštění a usoudilo, že rozhodnutí v podobě správního vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do jejího do soukromého a rodinného*

života, neboť zde má dceru, druha a další rodinné příslušníky, tak následně „odklonilo" řízení do rámce § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ten počítá právě se situací cizince, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Z toho však nijak neplyne, že když krajské ředitelství rozhodovalo o tomto odlišném postupu, tedy potenciálně o novém typu zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, nemělo povinnost posoudit i přiměřenost tohoto konkrétního zásahu, tedy zvážit, zda tento mírnější zásah již je přiměřený či nikoli. Posuzování přiměřenosti se totiž váže nejen ke konkrétní osobě, ale ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož přiměřenost ve vztahu k soukromému a rodinnému životu má být zvažována."

[12] V nyní posuzované věci jde o obdobnou situaci, kterou se Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zabýval. V obou případech nejprve správní orgány shledaly, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřené vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizinců, a proto dále postupovaly podle § 50a zákona o pobytu cizinců v řízení o vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. V obou případech se pak soudy zabývaly otázkou, zda při takovém rozhodování aplikovat § 174a zákona o pobytu cizinců a zkoumat opětovně nepřiměřenost. Pokud se za těchto okolností hodlal krajský soud odchýlit od dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu (na kterou stěžovatel v žalobě poukazoval), mohl tak učinit pouze způsobem, že by nabídl vlastní interpretaci práva, v níž by uvedl „*vlastní racionální a závažné konkurující důvody*" (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2010, čj. 4 Ads 77/2007-91, č. 2112/2010 Sb. NSS). To krajský soud v napadeném rozsudku také učinil a své rozhodnutí odůvodnil novelizací dotčeného ustanovení, které podle něj znemožňuje, aby byla přiměřenost dopadů zkoumána v případech, kde to zákon výslovně nestanoví.

[13] S tímto závěrem krajského soudu však nelze souhlasit. Nejvyšší správní soud má za to, že shora citovaná novelizace (§ 174a odst. 3) zákona o pobytu cizinců sama o sobě nemohla změnit podstatu citovaného závěru plynoucí z výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu, podle něhož postup vylučující posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života je v případě rozhodování o povinnosti opustit území rozporná s právem EU (konkrétně čl. 5 směrnice 2008/115/ES). Za těchto okolností nemůže být pro posouzení dané věci určující ani to, pokud do vnitrostátního práva přibude úprava, která rozpornou transpozici směrnice výslovně stvrdí. Citovaná změna se součástí § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stala v důsledku poslaneckého pozměňovacího návrhu k novele č. 222/2017 Sb. Odůvodnění této změny ve vztahu k otázce vztahu k právu EU zcela mlčí. Jádro odůvodnění spočívá v tom, že „*v případech, kdy zákon výslovně nestanoví povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, se má obecně za to, že správní orgán přiměřenost dopadů rozhodnutí neposuzuje, protože posouzení nutnosti takového postupu provedl již předem zákonodárce. Judikatura soudů České republiky však dochází střídavě k tomuto i k opačnému závěru, a proto je žádoucí doplnit úpravu § 174a zákona o pobytu cizinců o ustanovení, podle kterého se přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzuje pouze v případech, kdy tak zákon výslovně stanoví*" (odůvodnění pozměňovacího návrhu č. 5813 poslance Václava Klučky ke sněmovnímu tisku č. 990, dostupné na http://www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=7&t=990).

[14] V této souvislosti je nutno připomenout povinnost aplikovat na základě zásady přímého účinku směrnici namísto vnitrostátního práva. Jak plyne z judikatury SDEU, členský stát nemůže těžit ze svého vlastního pochybení vykonat povinnosti, které mu směrnice ukládá a vůči jednotlivci se dovolávat přísnější národní normy, pokud sám příslušnou směrnici neprovedl (viz rozsudek ze dne 5. 4. 1979, 148/78, *Ratti*). Přímý účinek směrnic byl dále popsán především ve věci C-41/74 ze dne 4. 12. 1974, *van Duyn*. Zde byly definovány rozhodné skutečnosti pro jeho použití, konkrétně: 1) marné uplynutí lhůty pro transpozici a implementaci směrnice, 2) dostatečná přesnost a bezpodmínečnost dotyčného ustanovení, 3) přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinností jednotlivci.

[15] V případě směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí byla implementační lhůta stanovena do 24. 12. 2010, tedy již marně uplynula. Čl. 5 směrnice lze rovněž považovat za dostatečně přesný a bezpodmínečný, neboť jasně a výslovně stanovuje, jaké faktory musí členské státy při provádění směrnice náležitě zohlednit [„*a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země*“]. Jak přitom plyne z výše již citované judikatury zdejšího soudu, rozhodování o povinnosti opustit území bylo do právního řádu ČR transponováno právě na základě čl. 6 této směrnice. Splněna je rovněž poslední z citovaných podmínek, neboť přímou aplikací čl. 5 nevznikne jednotlivci (stěžovateli) žádná povinnost. S ohledem na výše uvedené je tedy nutno setrvat na závěru, že v návaznosti na již existující judikaturu Nejvyššího správního jsou správní orgány povinny se i po přijetí novely č. 222/2017 Sb. zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území (dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) do soukromého a rodinného života cizince.

[16] Nejvyšší správní soud se proto v nyní projednávané věci nemohl ztotožnit se závěry krajského soudu, podle něhož nebylo povinností žalovaného zabývat se otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[17] V projednávané věci správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí se posuzuje pouze v případech, kdy to zákon výslovně stanoví. Přiměřeností dopadů rozhodnutí se pak zabýval pouze ve vztahu k nemožnosti rozhodnout o správním vyhoštění. Žalovaný však toto pochybení jako odvolací orgán napravil a relevantními okolnostmi soukromého a rodinného života stěžovatele se již zabýval. Uvedl především, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod připouští za vymezených podmínek zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života. Podle žalovaného uložení povinnosti vycestovat představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vycestování cizince a zájmem na ochraně soukromého a rodinného života. Z výslechu stěžovatele bylo zjištěno, že má dceru, se kterou nesdílí společnou domácnost, ale všemožně ji podporuje, platí na ni výživné a občas se stýkají. Podle žalovaného může tuto podporu a vzájemný kontakt poskytnout stěžovatel i ze zahraničí (výživné je možné zasílat elektronicky či prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a rovněž tak je možné zajistit kontakt prostřednictvím telefonu, sociálních sítí či jiných aplikací). Rozhodnutí o povinnosti opustit území je tak podle žalovaného přiměřeným zásahem,

neboť nedojde ke zpřetrhání rodinných vazeb, mj. také proto, že rozhodnutím není do budoucna zamezeno ve vstupu na území ČR. Stěžovatel se navíc s dcerou stýká pouze občas, tudíž může dojít k jistému odloučení, tím spíše, je-li dcera stěžovatele již plnoletá. Pokud by sama trvala na osobním kontaktu, bude moci stěžovatele navštěvovat v zahraničí. K manželce pak stěžovatel uvedl, že s ní nesdílí společnou domácnost a manželka se na jeho adrese pobytu zdržuje pouze občas. Ani ve vztahu k manželce tak nebude rozhodnutí podle žalovaného mít nepřiměřený dopad. Rovněž v jejím případě bude moci stěžovatel udržovat kontakt stejným způsobem jako v případě dcery.

[18] Ačkoliv se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem krajského soudu, že nebylo povinností správních orgánů zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí, nelze přehlédnout, že se žalovaná přiměřeností rozhodnutí zabývala a její úvaha měla oporu ve spise, přičemž její shora reprodukované hodnocení této otázky považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné. Žalovaná se zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve vztahu ke konkrétnímu rozhodnutí o povinnosti opustit území se zohledněním všech konkrétních konsekvencí tohoto rozhodnutí, tedy i toho, že tímto rozhodnutím nedochází do budoucna k zákazu vstupu stěžovatele na území ČR. V případě, že si cizinec opatří povolení k pobytu, bude se moci do ČR kdykoliv vrátit a legálně zde pobývat. Jak navíc žalovaná přiléhavě uvedla, stěžovatel především ani netvrdil, že by měl s dcerou nebo manželkou pevné vazby. Ani s jednou nesdílí společnou domácnost a stýká se s nimi pouze občas. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v žalobě proti rozhodnutí žalovaného navíc stěžovatel okolnosti svého vztahu k dceři nijak blíže neupřesnil. Jistě lze připustit, že ztráta možnosti výdělku stěžovatele v důsledku opuštění území ČR může mít vliv i na jeho dceru, k níž (jak tvrdí) nadále plní vyživovací povinnost. Stěžovatel však v tomto ohledu setrval pouze na obecném požadavku provedení výslechu dcery, aniž by (byť třeba jen nepřímo) přiblížil její aktuální osobní a rodinné poměry či jiné skutečnosti, k nimž by mělo provedení výslechu směřovat. Nepřiměřený dopad rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života pak nelze bez dalšího spatřovat ani v délce jeho pobytu na území ČR. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěry žalované i krajského soudu v tom, že při zohlednění všech výše uvedených okolností nelze mít za to, že by rozhodnutí o povinnosti opustit území mělo nepřiměřený dopad do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného rozsudku obstálo pouze zčásti, Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda je na místě z tohoto důvodu rozsudek zrušit. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, „*Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k rozhodujícím skutečnostem vždy uváží, zda důvody, na nichž stojí zrušující rozsudek krajského soudu, jsou dostatečným podkladem pro daný výrok a zda převažují nad důvody, které neobstály. Míra této opory výroku pak je rozhodující pro úvahu Nejvyššího správního soudu, zda lze kasační stížnost zamítnout a část důvodů pro zrušení správního rozhodnutí nahradit důvody vlastními, či zda je třeba zrušující rozsudek krajského soudu zrušit a zavázat jej, aby nové rozhodnutí opřel o důvody jiné.*“ Tyto závěry Nejvyšší správní soud později doplnil v rozsudku ze dne 14. 9. 2009, čj. 5 Afs 104/2008-60, tak, že je třeba rozlišovat mezi posuzováním zrušujícího a zamítavého rozsudku krajského soudu. Rozšířený senát se v citovaném usnesení zabýval

zrušujícím rozsudkem, který má rozhodující význam pro další průběh správního řízení a z toho důvodu na jeho odůvodnění musí být kladeny poněkud odlišné nároky, než na odůvodnění rozsudku, jímž byla žaloba zamítnuta a věc se do stádia správního řízení již nevrací. „*V prvním případě má právě nejen zákonnost zrušujícího výroku rozhodnutí, ale i správnost závazného právního názoru krajského soudu rozhodující význam, byť i v tomto případě připustil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném judikátu možnost, aby Nejvyšší správní soud korigoval za určitých okolností závazný právní názor krajského soudu bez současného zrušení jeho rozsudku. V případě zamítavého rozsudku krajského soudu založeného zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech je podle názoru Nejvyšší správního soudu rozhodující, zda je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku krajského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány*.“

[20] Podle Nejvyššího správního soudu navzdory částečné nesprávnosti důvodů napadený zamítavý rozsudek krajského soudu naplňuje požadavky kladené na něj judikaturou citovanou v předchozím odstavci, a proto i s přihlédnutím k zásadě hospodárnosti řízení kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu